SEVGİNİN OZANI

AŞIK HÜDAİ

ŞİİR

GENİŞLETİLMİŞ
5.BASKI

SAYPA

SEVGİNİN OZANI AŞIK HÜDAİ

" Bütün Evren Semah Döner
Aşkından Güneşler Yanar"

Hüdai, semah dönen evren'de doğmuştur. Aşktan güneşler yanan ülkedendir. Şiir ve müzik ana dilidir. Aslına ermenin hüner olduğunun ve insanın hakir görülmediği gönül sultanından badesini ve gıdasını almıştır. Ölümün öldüğü yerde Hüdai'ler ölmez.

Bu kitabın gelirinin %5'i yayınevimiz tarafından,
Hacettepe Üniversitesi Çocuk Hastanesi
Lösemili Çocuklara Yardım Tedavi ve
Dayanışma Derneği'ne verilecektir.

SEVGİNİN OZANI

ÂŞIK HÜDÂİ

SAYPA Yayınevi
Şiir Dizisi

5. Baskı

1. Baskı	:	Yağmur Yayıevi	1971
2. Baskı	:	Özel Basım	1977
3. Baskı	:	Özel Basım	1980
4. Baskı	:	Çankaya Belediyesi	1991
5. Baskı	:	Saypa Yayınevi	1996

© Saypa 1996

ISBN : 975-8127-01-2

Eserin her hakkı SAYPA YAYINEVİ'ne aittir.
Yayınevinin izni olmadan bir kısmı veya
tamamı çoğaltılamaz, alıntı yapılamaz,

SAYPA
YAYIN DAĞITIM
K İ T A B E V İ
Tuna Cad. İnkılâp Sok.No:2/50-58
Kitapçılar Çarşısı Kızılay/ANKARA
Tel:(312) 434 52 62 Fax : (312) 435 67 37

Dizgi : SAYPA
Kapak : Ayal Reklam
Baskı : Deniz Ofset

SEVGİNİN OZANI

ÂŞIK HÜDÂİ

İÇİNDEKİLER

Sözbaşı 9-12
Yaşamı 13-14
Kişiliği 15-19
Sanatı 20-22
Duygu, Düşünce ve Dünya Görüşü 23-26
Şiirler 27-116

SÖZBAŞI

Tanışma ve Bir Anı

Aşık Hüdâi ile ilk kez 1975 yılının ağustos ayında Hacı Bektaş'ta tanıştım. Geçmiş yıllarda olduğu gibi o yıl da Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma törenleri yapılıyordu. Törenlere Anadolu'nun dörtbir yanından gelen binlerce insanın yanında çok sayıda Halk Ozanı da katılmıştı.

Şimdi hayatta olmayan Âşık Ali İzzet, İsmail Daimi, Dursun Ceylani ve Davut Sulari gibi tanınmış âşıkların da bulunduğu görkemli bir ozan meclisi oluşmuştu o gün. Âşıklar gönüllerince çalıp söylediler, şiirler okundu. Derken konu Halk ozanlarını sorunları ile "Âşıklık Geleneği" nin o gün içinde bulunduğu duruma geldi.

Anımsadığım kadarıyla, tartışmaya katılan ozanların kimi, toplumumuzun kültür erleri olan halk ozanlarının sorunlarına eğilinmediğini, ellerinden tutulmadığını, kimi de kendi aralarında örgütlenilemediği için yeterince seslerini duyuramadıklarını dile getirmişti. Farklı bir görüşü savunan bir diğer konuşmacı da bir kısım basın ve kişiler tarafından sıkça değinilen "Âşıklık Geleneği"nin artık yok olduğunu, zincirin son halkası sayılan Âşık Veysel'in ölümüyle geleneğin sona erdiğini dile getirdi.

O gün bir ara ben de söz alıp, "Söylenenlerin çoğu

doğrudur. Ancak son görüşe katılmak mümkün değil. Çünkü Veysel'le bu iş bitmez. Halk var olduğu sürece halkın ozanı da,sanatı da, sanatçısı da var olacaktır. Bunu kimse engelleyemez" dedikten sonra asıl eleştirimi gerçek ozan olmadığı halde ozan geçinen sahte ozanlara yöneltmiştim. Belleğimde kaldığı kadarıyla "her saz çalıp söyleyen ya da yazdığı bir kaç sıradan şiirle, kendisine ozan dedirten veya ozan olduğunu sanan kişiler yanılgı içindedir. bu tür kişiler âşıklık ve ozanlık geleneğini sürdürmek bir yana halk ozanlığının saygınlığını azaltmaktadırlar.

Bir kişinin ben ozanım diyebilmesi için her şeyden önce halk edebiyatımızın ve halk şiirimizin geçmişini çok iyi bilmesi gerekir. Öncelikle Yunus Emre'den başlayarak Seyyit Neimi, Fuzuli, Hatai, Kazak Abdal, Âşık Dertli gibi ölümsüz ozanlar ile Pir Sultan Abdal, Karacaoğlan, Aşık Emrah ve Seyrani gibi yaşadığı yüzyıla damgasını vuran daha nice büyük ozanın yazıp söylediklerini bilmek ve özümsemek gerekir.

Günümüz ozanları, edebiyat tarihimizdeki bu büyük ustaların üstünde, hatta onların düzeyinde bile eserler veremiyor, yeni ve daha üstün yapıtlar üretemiyor ise, doğaldır ki gerçek bir halk ozanı olamayacağı gibi halk ozanlığının kitleler içindeki etkinliğini de sağlayamaz.

Bilim ve teknolojinin hızla geliştiği, kitle iletişim araçlarının bu denli yaygınlaştığı çağımızda toplumumuz yeni ve güçlü ozanlar yaratamıyor ve kısır bir dönemi yaşıyorsa elbette bunun belli nedenleri vardır. Bu nedenler arasında tüm olumsuzluklara karşın halk ozanlarının kendini gerektiğince geliştirip ye-

nileyememesi gerçeği de yatmaktadır. Ozanım diyen her insan biraz da bu perspektif içinde hareket ederek başkalarına çuvaldızı batırırken iğneyi de kendisine batırmalıdır..." diyerek sözlerimi bitirdim.

Bu konuşmaya bazı aşıklar tepki gösterirken o ana kadar hep suskun ve biraz da geri planda duran bir şahıs sessizce yanıma gelerek "Ben Âşık Hüdâi, dost, bazı sözlerin dikkatimi çekti. Şayet zamanınız var ise bu konuları biraz konuşalım" dedi.

Ben Âşık Hüdâi'nin adını duymuş fakat kendisiyle yakından tanışma olanağını o güne dek bulamamıştım. Bu fırsatı değerlendirerek başta Hüdâi olmak üzere birkaç ozan dostun katılımıyla meşhur Dedebağı'nda sakin bir köşeye çekilip tatlı bir sohbete başladık. İlk izlenimim, Âşık Hüdâi'nin iyi bir dinleyici olmasının yanında sağlıklı bir araştırmacı da olduğu idi.

Zamanı iyi değerlendirebilmek için ben ozana kendi şiirlerini okumasını ısrar ettikçe o, ya ustalardan dörtlükler okuyor, ya da dinlemeyi yeğliyordu.

Oradakiler de benim gibi düşünüyor olmalı ki, bir ara Âşık Devrani; "yahu Âşık, biz buraya seni dinlemek için toplandık" diyerek konuyu istediğimiz çizgiye çekmiş oluyordu.

Dertleşek diyorsun dertli gardaşım
Bu benim derdimi dil tarif etmez
Ben doğdum doğalı akar gözyaşım
Bunu ırmak nehir sel tarif etmez

ardından;

Gönül çalamazsan aşkın sazını
Ne perdeye dokun ne teli incit
Eğer çekemezsen gülün nazını
Ne dikene dokun ne gülü incit

Şiirler arka arkaya sıralandıkça bir yandan duygulanıyoruz, bir yandan da böylesine ufku geniş, geleceği ve derinliği olan ozanları görmek hem halk kültürümüzün, hem de halk ozanlığının geleceği bakımından yüreğimize su serpiyor, bizi mutlu ediyordu.

Dedim; Tabib bana bir derman söyle
Bana senin derdin çaresiz dedi
Dedim; Çeke çeke ölem mi böyle
Hiç âşık gördün mü yarasız dedi

Dinleyenlerin hemen hepsinin ağlamaklı olduğunu görüyorum. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değiliz. Tekrar görüşmek dileğiyle vedalaşıp ayrılıyoruz.

Aşık Hüdâi gibi halk ve saz şiiri dalında kendisini hakkıyla kabul ettirmiş bir büyük ozanın yaşamı, kişiliği, sanatı, düşünce ve dünya görüşü hakkında çalışma yapmış olmak elbette bana mutluluk verecekti...

YAŞAMI

Asıl adı Sabri Orak olan Âşık Hüdâi 1940 yılında Kahramanmaraş ilinin Göksun kazasının Yoğunoluk köyünde doğmuştur. 9 yaşında babasını yitirmiş, bundan sonra yaşamın ağır yükünü omuzlarında hissetmeye başlamıştır.

11 yaşında ailesi ile Adana'nın Kadirli ilçesine yerleşen Hüdâi, 20 yaşına kadar Kadirli ve çevresinde yaşamını sürdürmüş, başta çobanlık olmak üzere bir çok işte çalışmıştır. Bu yörede kaldığı süre içinde sık sık âşıklar gecesine katılmış, ozan meclislerinde bulunmuştur. Önceleri ustaların şiirlerini öğrenip okurken, giderek yazdıklarını söyler ve okur hale gelmiştir.

Muhabbet bağında goncalar açar
Aşkın badesini aşıklar içer
Arifler in sözü haddeden geçer
Sen de mantığından süz birer birer

Askerlik sonrası Kadirli ve Adana çevresinin artık kendisine dar geldiğini anlayan ozan, bir bilim ve kültür şehri olduğuna inandığı İstanbul'a yerleşmeye karar vermiştir.

Çeşitli olanaksızlıklar yüzünden belli bir okul eğitimi göremeyen ozan, bir yandan görgü ve bilgisini geliştirirken bir yandan da sanatsal etkinliklere ve geleneksel âşık gecelerine katılmaya başlamıştır.

Sorma âşık eremezsin sırrıma
Her gün gece gündüz ağlayanım ben

....

Hüdâî'yim öğünürüm sözümle
Suretten sireti gördüm gözümle

Âşıklar geleneğinin gereği olarak şirlerini engin bir dünya görüşü içinde "Hüdâî" mahlası ile yazan ozan kısa sürede kendini kabul ettirmiş, katıldığı çeşitli yarışmalar ile geleneksel Âşıklar Bayramı'nda "Fuzuli", "Karacaoğlan", "Dadaloğlu", "Müdami" ve iki kez de "Yunus Emre" ödüllerini kazanmıştır.

Rint bir yaşam çizgisi üzerinde bütün ülkeyi kent-kent, köy-köy dolaşan Âşık Hüdâi bundan önce yayımlanmış üç şiir kitabı vardır.

KİŞİLİĞİ

Ozan, dış görünümü itibariyle sessiz, sakin, kabuğuna çekilmiş mütevazi bir kişiliğe sahiptir. Ruhsal ve fikirsel yönü itibariyle coşkulu, engin, düşünceli, hoşgörülü ve sevecen bir karakterdedir.

Faydası olmayan bahardan yazdan
Yüce dağ başının kışı makbuldür
Cahilin yaptığı sohbetten sözden
Âlimin hayali düşü makbuldür

Dürüsttür. Doğruluktan ayrılmaz. İkiyüzlülüğe, yalana bir de haddini ve kendini bilmeyene tahammülü yoktur. Dünya malına fazla değer vermez. Çıkar için kimseye minnet etmez:

Kuru ekmek duru suyu kısmet ederse şükür
Muhanetten bal şerbeti içmem Allah etmesin

beyitiyle muhanetliğe;

Varsın sormasınlar dar günlerimde
Bol günde kapımı çalıyorlar ya

dizeleriyle de sahte dostluğa karşı çıkar.

Bilin mi azizim neye yanarım
Doğru konuşmayan dile acırım
Babam olsa dahi sevmem kınarım
Kendini bilmeyen kula acırım

Yeri geldiğinde sözünü en etkili biçimde kullanmasını bilir;

Benim sözüm bir sihirli çengeldir
Adamı kendirsiz bağlayanım ben
...
Saza söze sığmaz bu duygularım
Duyabilenlere candan söylerim

Bir duygu ve gönül adamı olduğu kadar güzel ahlâkın, akılcı ve doğru düşüncenin de simgesidir Hüdâi;

Gönül duyguların diliyle konuş
tanışayım dersen özünle tanış
...
Akıl, fikir en kıymetli varındır
Güzel ahlak ile ruhu arındır

dizeleriyle öğütleyici, yol gösterici bilge bir ozan olduğunu da görüyoruz. Her türlü dünyevî kaygıların dışında rint bir yaşam tarzı olan âşık, tasavvuf felsefesine gönül vermiş büyük tasavvuf şairi Yunus Emre'den etkilenmiştir;

Peygamber izinden Allah yolundan
Yirminci asırda biz geldik gittik
...
İrfan sofrasının altın tasıyız
Muhabbet suyunun şelalesiyiz
Hüdâi Yunus'un sülalesiyiz
tasavvuf ilmini biz tamam ettik

deyişleriyle mısralar bunu kanıtlamaktadır. Sevgi ve aşk en yüce iki kavramdır ozanın gönlünde.

Bunlardır insanı kutsal kılan, bunlardır insanı Tanrı'ya ulaştıran.

Denizler emiyor ırmağı çayı
Ruh aşk deryasından alır gıdayı
Aşka aşık, aşkla dolu Hüdâi
Sohbetim aşk, ülfetim aşk, konum aşk

"Aşk kişiye göre değişen soyut bir kavram. Sen ki şiirinde aşka aşığım diyorsun. Bunu biraz açıklar mısın? Sizce aşk nedir, aşkı siz nasıl algılıyorsunuz?" denildiğinde;

"Aşk tüm güzelliklerin özüdür. Bu güzellikler insandan doğaya, ruhtan maddeye kadar her şeyde vardır. Somut olarak neye aşık olduğumu soruyorsanız;

Derim ben bülbülüm güle aşığım
Arıyım çiçeğe bala aşığım
ben bu sazımdaki tele aşığım
Meyveyi yapacak dala aşığım
...
Yüzünü görürsem güneş istemem
İşte böyle bir güzele aşığım

Özetle evrende görülen, hissedilen tüm güzelliklere aşığım" diyor Hüdai.

Halk ve saz şiirinin yaşayan en görkemli temsilcilerinden olan Âşık Hüdâi, şiirlerini engin bir dünya görüşü içinde sade bir dil, akıcı bir üslup ve üstün bir uyak tekniği ile yazmıştır.

Âşıklık geleneğine sadık kalmasına karşın deyişlerinde gerek işlediği konular, gerekse bulduğu terkip ve deyimler itibariyle yeni arayışlara yönelmiş halk dilini en coşkulu ve etkili biçimiyle kullanarak şiirimize yeni bir soluk getirmiştir.

Deyişlerini genellikle 4+3=7, 5+3=8, 4+4=8, 4+4+3=11 ve 6+5=11 'li hece ölçüsüyle yazan şairin eserlerinde en çok yarım, tam ve zengin uyak kullanıldığını görüyoruz.

Halk şiiri geleneğinde önemli bir yeri olan 4+3=7 gibi duraksız kalıpları ozanın ustalıkla ve sıkça kullandığını da tesbit ediyoruz. Örneğin;

Yar bu gönül yurdunu
Bir yara zapteylemiş
Hüdâi'nin derdini
Sadakatli yar bilir

ya da;

Gül ağlama gül bize
Ele diken gül bize
Gül, gül olan yüzünden
Gül açılır gül bize

dörtlüğü ile başlayan yapıtıyla hem cinas sanatındaki ustalığını hem de şiirdeki sözcük hakimiyetini kanıtlıyor.

Gönül döner ilgiye
Zekâ doymaz bilgiye
Benim gıdam bu diye
Ruhum sevgi içiyor

dizeleri ile adeta bilgiye ve sevgiye olan özlemini şiirin büyüsü ile sarmasını biliyor, bunu felsefi bir yaklaşımla sanata işliyor.

Hüdâi'nin şiirlerinde genellikle redif kullandığını nadiren de olsa hiciv denemesinin yanında 12'li ve 14'lü hece ölçülerinde dörtlükler yazdığını görüyoruz.

Sende aşk, sevgi, duygu hiç yokmuş meğer
Sen demir misin taş mısın be birader

ya da;

Ölene dek sevdiğimden geçmem Allah etmesin
Muhanetten bal şerbeti içmem Allah etmesin

örneğinde olduğu gibi...

SANATI

Şiirde dört genel kalıp kullanan şair, divan edebiyatının yanında tekke, bektaşi ve aşık edebiyatını da araştıran, bilen ve bu geleneği yaşayan bir yapıya sahiptir. Söz konusu kaynaklardan aldığı ve öğrendiği bilgileri kendi ruh ve bilgi süzgecinden geçirdikten sonra yeni sentezlere vurur. Bu olguyu kimi zaman;

Ateş icad olup duman tütmeden
Aşkın ocağında biz yanıp tüttük
Güller açılmadan bülbül ötmeden
Mana aleminde şakıdık öttük

dizelerindeki tasavvuf sanatının en güzel örneklerinde, kimi zaman da;

Erenler zehir getirin
Balınan ödürmenbeni
Bağrıma diken batırın
Gülünen öldürmen beni

gibi zıtların birliğini yansıtan diyalektiği, şiirlerinde görmek mümkündür.

Âşık Hüdâî'de uyak tekniği sağlam, dil sadedir. Deyişlerinde uzun ve gereksiz anlatımlardan kaçınmıştır. Az ve öz söyleme ilkesini ön planda tutmuş birkaç istisna dışında tüm yapıtlarını üç ilâ beş kıtalık dizelerle

tamamlamıştır. Bu nedenledir ki şiirlerinde zorlama görülmez.

O, Anadolu insanının dilini, lehçesini ve sescil özelliğini en doğal haliyle şiirleştirir:

Kız sen niçin bakıp bakıp gülersin
Yanağında güller açılasıca
Gülüp gülüp ne aklımı çelersin
Güzeller sultanı seçilesice

Ulusal edebiyatın halk şiiri alanında işlenmemiş konu ve uyak bulmanın zorluğu bilinen bir gerçektir. Buna rağmen Hüdâi geçmişin tekrarından kaçınabilmiştir. Deyişlerinde yeni kavramlar yeni yaklaşımların yanında bilgece söyleyişlere rastlamak da mümkündür.

Şehir sende yayla sende köy sende
Nehir sende derya sende çay sende
Yıldız sende güneş sende ay sende
Sende ara sende seni bul gardaş

Âşık edebiyatımızda, atışma sanatının da ayrı bir özelliği, ayrı bir yeri vardır. Aynı anda iki veya daha fazla ozanın o anda verilen uyaklar doğrultusunda gerekirse muamma ve hiciv sanatını da kullanarak (irticalen) doğaçlama türünden biribiriyle atışmasıdır.

Geleneğin bu dalında da başarılı olduğu kuşkusuz olan Hüdâi yıllar önce katıldığı bir atışmada bakınız rakibine nasıl bir üslupla sesleniyor:

Anlamadın âşık sen bu halimden
Şu yüce dağların dumanıyım ben
Çok âşıklar geldi geçti elimden
Kurulan sohbetin dümeniyim ben

Âşık Hüdâi'nin sanatsal yönünü irdelerken onda halk edebiyatımızın büyük ustalarından izler ve motifler görüyoruz. Onun sanat dünyası halkın duygu ve düşüncesiyle süslenmiş aşk ve sevgi şiirlerinin alabildiğine boy verdiği zengin bir çiçek bahçesidir. O bahçeye girdigin zaman yalnız çiçeklerin renklerini görüp kokusunu duymakla kalmaz, şiir gemisine binip duygu denizine açılır gibi olursunuz. Bu öylesine bir deniz ki onda Âşık Dertli'nin derinliğini görür, Karacaoğlan'ın lirizmini hisseder, Nesimi'nin, Hatai'nin felsefesini bulursunuz. O denizin renklerinde Seyrani'nin, Emrah'ın, Veysel'in motifleri; dalgalarında Pir Sultan'ın, Dadaloğlu'nun öfke ve direncini duyarsınız:

Her kaynaktan akmaz böyle duru su
Bu yer gerçek erenlerin korusu
Duygu çiçeğinden ilham arısı
Sevgiden bal yaptı önce biz tattık

DUYGU, DÜŞÜNCE VE DÜNYA GÖRÜŞÜ

Âşık Hüdâi, özgür düşünce ve hoşgörüye dayalı bir dünya görüşüne sahiptir. Aşk ve sevgi onda başta gelir. Ona göre dostluğun, kardeşliğin, hümanistliğin kaynağında aşk ve sevgi vardır.

Tanrı'nın insanlara bahşettiği en kutsal kavramdır bunlar. Gelmiş geçmiş tüm büyük yazarlar, şairler sanatçılar en çok aşk ve sevgiden esinlenmiştir. Aşk ve sevgidir dünyanın çehresini değiştiren, yaşamı güzelleştiren. bu iki kavram öylesine kutsaldır ki, kişide din ve imandan önce gelir;

Bir aşığım meşrebimi sormayın
Meşrebim aşk, mezhebim aşk, dinim aşk
Aşkım inancımdır ayrı görmeyin
İnancım aşk, imanım aşk, yönüm aşk

Doğaya ve insana tutkundur Hüdâi. İnsan Tanrı'nın yeryüzündeki yansımasıdır. Çünkü Tanrı güzelliklerini insana vermiştir. Hüdâi, bektaşî edebiyatının günümüzdeki bir temsilcisi olarak Hacı Bektaş-ı Veli düşünce ve felsefesine gönülden bağlıdır.

Yaşamı boyunca kendisine iki büyük mürşit seçtiğini söylüyor;

Biri Hacı Bektaş-ı Veli, diğeri Atatürk

Bu iki büyük önderin ortak yanlarının olduğunu, Hacı Bektaş-ı Veli'nin dinsel, kültürel ve düşünsel alanlarda yarattığı yenilik ve reformlarla çağlara ışık tuttuğunu, Atatürk'ün de aynı yoldan yürüdüğünü, uçurumun başına gelmiş koca bir ülkeyi kurtuluşa ve aydınlığa kavuşturduğunu belirtiyor.

Birbirine benzeyen bu iki yüce önderi aynı ağacın dalı ve gülü olarak tanımlıyor bir şiirinde;

Balık susuz olmaz insan vatansız
Gölüm Hacı Bektaş, elim Atatürk
Bilim nihayetsiz yolum hatasız
Bilim Hacı Bektaş yolum Atatürk

Doğa sevgisi, anlatımı güç bir kutsal sevdadır ozanın gönlünde. Doğanın zenginliklerinin, güzelliklerini yine onun en seçkin varlığı olan insanlar tarafından yok edilmesi veya tahrip edilmesi ozanı en çok üzen durumdur. O, balığıyla, kuşuyla, ormanı ve gölüyle tüm doğal varlıkların korunmasını ister.

Ormanlık bölgeler ve yaylalar ozan için en büyük esin kaynağıdır. Hüdâi doğaya olan özlemini bazen;

Pınarı var ormanı var gölü var
Çiğdemi var çiçeği var gülü var

mısralarıyla bir Karacaoğlan edası içinde, bazen de;

Çıksam yüce Toroslar'a
Gezsem otura otura
İçsem buzlu sularından
Bıyık batıra batıra

dizeleriyle Köroğlu'nu andıran bir coşkuyla dile getirir. Orman ve ağaç Âşık için hem dost hem bir sevgili gibidir.

Ağaçlar kız gibi giysin alları
Sevgiliye el sallasın dalları
...
Çiçek sarsın ovasını düzünü
Dağlar halay çeksin çöl bayram etsin

Hüdâi bilime, sanata olduğu kadar dostluğa, barışa ve sosyal adalete de büyük önem verir. eşitliğin olmadığı yerde gerçek barışın ve sevginin de olamayacağına inanır. Demokratik ve laik bir toplum düzeninden yanadır. Bu nedenledir ki, sosyal konulara girişte yiğit bir ruhun yansıması görülür onda.

Örneğin;

Bitsin insanlığın acı çilesi
Birleşsin yiğitler gürlesin sesi
Ey bu yurdun gerçek öz emekçisi
Kendi hesabını kendin sor diyom

dörtülüğünde olduğu gibi yerinde barıştan yana, gereğinde de döğüşçü bir tutumdan yanadır.

Gerçek ozan yaşadığı toplumun bir aynası, aynı zamanda çağının yansıtıcısıdır;

Fikir kilitlenmez bilim konuşur
Ozan özgür diyom, ozan hür diyom

dizeleriyle de ozanın, özgür düşünceye ve demokrasiye bağlılığı görülüyor

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız düşünce ve görüş özelliklerinin yanında bir de "duygu ve gönül adamlığı" niteliği vardır ozanın. Bir gönül yapmayı her iki dünyaya da bedel saymaktadır. Bu görüşünü bir şiirinde Yunusça bir duyuş ile dile getirir;

Ten toprağın, can cananın
Bir varlığın yoktur senin
Gönül, gönüldür mekânın
Gir gönüle bir gönüle

Âşık Hüdâi'nin kişiliği, sanatı, dünya görüşü ve yaşam felsefesi hakkında şüphesiz yazılıp söylenecek çok şey var. Çünkü o kısa yaşam süresi içinde tüm olumsuzluklara karşın yazıp söyledikleriyle kendini kabul ettirmiş. Türk Halk Şiiri'ne kattığı yeni çeşnilerle halk edebiyatımızda bir kilometre taşı olma başarısını elde edebilen usta bir ozandır.

Gördüğüm kadarıyla konuya olan ilgisi ve şiirle olan içiçeliği devam etmektedir. Kendisine destek sağlandığı ve teşvikte bulunulduğu sürece daha nice güçlü eserler üretecek, elli yaşın verdiği olgunluk ve tecrübe ile yeni yapıtlarını şiir dünyamıza kazandıracaktır.

Tüm bu duygu ve düşünceler içinde Âşık Hüdâi'nin yaşamı, kişiliği, sanatı hakkında eksik ve kusurlarıyla da olsa bir tanıtım çalışması yapmaya çalıştım. Böylesi bir çalışmanın Âşık Hüdâi gibi bir ozanı tüm yönleriyle tanıtmaya yetmeyeceğini biliyorum.

Hacı YETKİN
Haziran 1996

AŞIKLAR DİNİ

Dost ile dosta yanmışız
Servet ile övünmeyiz
Hak deyip Hak'ka dönmüşüz
Cennet için dövünmeyiz

Bütün evren semah döner
Aşkından güneşler yanar
Aslına ermektir hüner
Beş vakitle avunmayız

Cananımız canımızdır
Teni kendi tenimizdir
Sevgi bizim dinimizdir
Başka dine inanmayız

Hakir görmeyiz insanı
Cümlemizin birdir canı
Şiir müzik Hak lisanı
Çalar söyler usanmayız

Hüdâî'yim Hüda'mız var
Pir elinden bademiz var
Muhabbetten gıdamız var
Ölüm ölür biz ölmeyiz

GÜL

Gül ağlama gül bize
Ele diken gül bize
Gül gül olan yüzünden
Gül açılır gül bize

Gül nazın nezaketin
Naz değil nezaketin
Sizdeki nezaketin
Hayranıyız gül bize

Gül mavişim, hasretim
Dile geldi hasretim
Gülüşüne hasretim
Gül ne olur gül bize

Gül Hüdâi iki gül
İki konuş iki gül
Bir tomurcuk iki gül
Gül üçünüz gül bize

AŞK

Ben aşığım meşrebimi sormayın
Meşrebim aşk mezhebim aşk dinim aşk
Aşkım inancımdır ayrı görmeyin
İnancım aşk imanım aşk yönüm aşk

Aşkınan söylüyom aşkla soruyom
Aşkınan arıyom aşkla yürüyom
Aşkınan bakıyom aşkla görüyom
Mürşidim aşk rahmanım aşk canım aşk

Denizler emiyor ırmağı çayı
Ruh aşk deryasından alır gıdayı
Aşka aşık aşkla dolu Hüdâi
Sohbetim aşk ülfetim aşk konum aşk

YAZ BİRER BİRER

Sanadır hitabım ey aziz dostum
Dökülen inciyi diz birer birer
Hakikatı sana anlatmak kastım
Kalem al deftere yaz birer birer

Muhabbet bağında goncalar açar
Aşkın badesini âşıklar içer
Ariflerin sözü haddeden geçer
Sen de mantığından süz birer birer

Hüdâi ummana dalabilirsen
Tanıyıp sen seni bilebilirsen
Eğer kapısını bulabilirsen
Gir gönül şehrini gez birer birer

MAKBULDÜR

Faydası olmayan bahardan yazdan
Yüce dağ başının kışı makbuldür.
Cahilin yapdığı sohbetten sözden
Âlimin hayâli düşü makbüldür.

Lokma yeme muhanetin elinden
Kurtulaman sonra acı dilinden
Namertlerin kaymağından balından
Merdin kuru yavan aşı makbuldür.

Hüdâi konuşur bir ince dilden
Hal ehli olmayan bilir mi halden
Bilgisiz görgüsüz duygusuz kuldan
Ölülerin mezar taşı makbuldür.

DEĞİL

Gönül duyguların diliyle konuş
Aşkınan çalınan saz yalan değil
Tanışayım dersen özünle tanış
Sen senden haber al öz yalan değil.

Akıl fikir en kıymetli varındır
Güzel ahlak ile ruhun arındır
Kaderini çizen karakterindir
Hak'kın söylettiği söz yalan değil.

Kişi belli sohbetiyle sözüyle
Gerçekler uğraşır kendi özüyle
Candaki cananı gönül gözüyle
Görebiliyorsa göz yalan değil.

Hüdâi divane cezbesi derin
Yorum kabul etmez o anki durum
Aşığa bakmayın aşkını görün
Yürek yakıyorsa köz yalan değil.

BİZ GELDİK GİTTİK

Ateş icat olup duman tütmeden
Aşkın ocağında biz yanıp tüttük
Güller açılmadan bülbül ötmeden
Mânâ aleminde şakıdık öttük

Her kaynaktan akmaz böyle duru su
Bu yer gerçek erenlerin korusu
Duygu çiçeğinden ilham arısı
Sevgiden bal yaptı önce biz tattık

Gönül diyarından sevda elinden
Hasret dağlarından çile çölünden
Peygamber izinden Allah yolundan
Yirminci asırda biz geldik gittik

İrfan sofrasının altın tasıyız
Muhabbet suyunun şelâlesiyiz
Hüdâi Yunus'un sülâlesiyiz
Tasavvuf ilmini biz tamam ettik

HACI BEKTAŞ İLE ATATÜRK

Balık susuz olmaz insan vatansız
Gölüm Hacı Bektaş ilim Atatürk
Bilim nihayetsiz yolum hatasız
Bilim Hacı Bektaş yolum Atatürk

Okuyabilirsen insan bir ilim
Fikirden mantıktan geçiyor yolum
Birbirine bağlı gönlümle dilim
Gönlüm Hacı Bektaş dilim Atatürk

Hünkâr ruhumdaki yeşeren daldır
Atam o daldaki açılan güldür
Tıpkı buna benzer buna misaldir
Dalım Hacı Bektaş gülüm Atatürk

İşte Hüdâi'niz meydana geldim
Ben böyle inandım ben böyle bildim
Bir yüce uludan bir dolu aldım
Ulum Hacı Bektaş dolum Atatürk

VAR

Yare var yerene var
Yareni sarana var
Hekim hekim dolaşma
Çareyi bulana var

DUR DİYOM

Toprak ağaları şehir beyleri
Yeryüzünün tanrıları dur diyom
Siz mi yarattınız bu insanları
Öyle ise haklarını ver diyom

Bizim sırtımızdan siz yuda yuda
Şişti göbeğiniz oldu bir ada
Alıp yuttuğunuz her bir lokmada
Tüy bitmedik yetim hakkı var diyom

Bitsin insanlığın acı çilesi
Birleşsin yiğitler gürlesin sesi
Ey bu yurdun gerçek öz emekçisi
Kendi hesabını kendin sor diyom

Hüdâî'yim sazım telim konuşur
Bağlasalar gönlüm dilim konuşur
Fikir kilitlenmez bilim konuşur
Ozan özgür diyom ozan hür diyom

GARDAŞ

İçimde bir yara vardır
Sarılmaz ki saram gardaş
Bu derde dayanmak zordur
Durulmaz ki duram gardaş

Kayboldu güneşim ayım
Şimdi ışıksız dünyayım
Yıkıldı gönül sarayım
Kurulmaz ki kuram gardaş

Der Hüdâi baktım düne
Çok acıdım geçen güne
Biri kırka kırkı bine
Yarılmaz ki yaram gardaş

DUYGULAR DÖNÜŞTÜ SÖZE

Erenler zehir getirin
Balınan öldürmen beni
Bağrıma diken batırın
Gülünen öldürmen beni

Hiçlik aleminde mesttim
Varlık sevdasını kestim
Yokluk benim eski dostum
Malınan öldürmen beni

Yar diyerek yana yana
Can teslim ettik canana
En yakınım kıysın bana
Elinen öldürmen beni

Bir aşktır düştü özüme
Yanarım kendi közüme
Leyla görünüp gözüme
Çölünen öldürmen beni

Duygular dönüştü söze
Yanık seda işler öze
Dertli dertli vurup saza
Telinen öldürmen beni

Hüdâi'yim daldım gama
Saldı beni demden deme
Asın kesin yüzün ama
Dilinen öldürmen beni

ANLAMAZ Kİ

Aşık olmak ne alemdir
Tatmayanlar anlamaz ki
Her sözü bir mücevherdir
Tartmayanlar anlamaz ki.

Kim ki Hak'dan olsa cüda
İbadetten almaz gıda
Bu yolda başını fedâ
Etmeyeler anlamaz ki.

Sil gönlünün kem pasını
Gütme benlik davasını
Daim hasretlik yasını
Tutmayanlar anlamaz ki.

Hüdâi'yim kalksın perde
Aşk ateşi yanar serde
Eyyüb gibi dertten derte
Batmayanlar anlamaz ki.

RUHUM SEVGİ İÇİYOR

Bıraktım kadehleri
Ruhum sevgi içiyor
İstemem badeleri
Ruhum sevgi içiyor

Sevmeden yaşanır mı?
Ona hayat denir mi?
Sevgisiz avunur mu?
Ruhum sevgi içiyor

Yar şirin sözlerinden
Gülen dost yüzlerinden
O pınar gözlerinden
Ruhum sevgi içiyor

Gönül döner ilgiye
Zeka doymaz bilgiye
Benim gıdam bu diye
Ruhum sevgi içiyor

Hüdâî'nin sevdası
Gönüldür sevgi tası
Budur aşkın badesi
Ruhum sevgi içiyor

GEL GÜZEL

Gel güzel gel güzel yanıma benim
Hasretin kar etti canıma benim
Gözlerin susamış kanıma benim
Beni bu canımdan bezdirir durur

Felek aramıza çekti bir perde
Hasreti düşürdü çaresiz derde
Hayali karşımda kendisi nerde
Aşkı beni böyle gezdirir durur

Hüdâi'yim aşkı ile yanarım
Pervaneyim hayaline dönerim
Yazar arzuhalim yare sunarım
Kapanmış yaramı azdırır durur

GÜL YANAKLARIN

Vallahi güzelim gül yanakların
Öten bülbülleri gülden ayırır
Şu tatlı dilinle bal dudakların
Arıyı petekten baldan ayırır

Kokusu sendedir gülün nergizin
Aşkı senden doğar çaldığım sazın
Hilal kaşlarınla bu güneş yüzün
Dervişi tekkeden yoldan ayırır

Hüdâi der çekilmiyor nazların
Aklım aldı o sihirli sözlerin
Dalgalı saçların deniz gözlerin
Aldatır balığı gölden ayırır

SİTEM

Varsın sormasınlar dar günlerimde
Bol günde kapımı çalıyorlar ya!
Ağlarken merhaba etmezlerse de
Gülersem selamım alıyorlar ya!

GERÇEK AŞIK OLAN

Bu fani dünyada aşıklar gülmez
Bize Hak'tan böyle işaret olur
Cahil bu manayı anlamaz bilmez
Gerçek aşık olan ölmeden ölür

Dost dost diye çıkar sedamız bizim
Böyle yazmış Tanrı Hüdamız bizim
Cefa ile çile gıdamız bizim
O bize en büyük ziyafet olur

Hüdâi hak dersen hak sana yardır
Gülersen zarardır ağlarsan kârdır
Bir mânâ içinde bin mânâ vardır
Körler aramasın boşa yorulur

BENZER

Nasıl ki ağaçtan çıkar bir ışkın
Örneği ondadır ilk doğan aşkın
Sultanı olmazsa gönülde köşkün
Bülbülü olmayan kafese benzer

Baharın gitmesi kışın gelmesi
Her sabahın sonu akşam olması
Hüdâî insanın doğup ölmesi
Şu alıp verdiğin nefese benzer

PARA

Para sana Allah desem değilsin
Sensiz de yaşamak olmuyor para
Sana tapmıyorum ama lazımsın
Sen olmazsan yüzüm gülmüyor para

Kimini bey yaptın kimini paşa
Kiminin Allah'ı sen oldun hâşâ
Senin için kıydı kardaş kardaşa
Kimse suçu senden bilmiyor para

Zenginin kasası senin mekanın
Fakirin cebinde sıkılır canın
Vehbi Koç - Sabancı baban mı senin
Adalet yerini bulmuyor para

Hükmeden dünyaya bir uçtan uca
Şahlar boyun eğer seni görünce
Hüdâi yolunu gözler yıllarca
Bir gün bir selamın gelmiyor para

ZAMANI GELDİ

Bahar geldi çayır çimen yürüdü
Yaylaya göçmenin zamanı geldi
Dağlar yeşil giydi karı eridi
Suyundan içmenin zamanı geldi

Çok şükür bu yıl da erdik bahara
Gülü gördü bülbül başladı zara
Açıldı sinemde bin türlü yara
Yine dert açmanın zamanı geldi

Pınarı var ormanı var gölü var
Çiğdemi var çiçeği var gülü var
Arısı var peteği var balı var
Bunları seçmenin zamanı geldi

Hüdâi zamanın geçer boşuna
Kuşlar bile hep kavuştu eşine
Şimdi bu mevsimde dağlar başına
Yar ile kaçmanın zamanı geldi

YALANDIR

Ehlibeyte düşman Ali'ye düşman
Muhammed'i sevdim dese yalandır
Pirim Hacı Bektaş Veli'ye düşman
Muhammed'i sevdim dese yalandır

Ali'yi seveni öldürüp asan
Kerbela'da İmam Hüseyin'i kesen
Resul'un soyuna kasteden insan
Muhammed'i sevdim dese yalandır

Muhammed Ali'yi bir can bilmeyen
Sevgisini can evinde bulmayan
Ehlibeyt aşkı ile dolmayan
Muhammed'i sevdim dese yalandır

Hüdâî hüdaya gönül vermeyen
Doğruyu demeye dili varmayan
Muhammed'i muhabbette görmeyen
Muhammed'i sevdim dese yalandır

GÖRESİM GELDİ

Arkadaşım gönüldaşım
Ali'yi göresim geldi
Özkardeşim can yoldaşım
Ali'yi göresim geldi

Ozan dilli hazır sözlü
Fidan boylu şahin gözlü
Bulut saçlı güneş yüzlü
Ali'yi göresim geldi

Hüdâî'yim duygulandım
Doldum gözümden boşaldım
O Yusuf ben Yakup oldum
Ali'yi göresim geldi

ALİ

Senden ayrı kalmak ölmek demektir
Hayatın önemi kalmıyor Ali
Gönlümün arzusu seni bulmaktır
Dünyayı verseler almıyor Ali

Düzenim bozuldu benzim soluyor
Sensiz her yer bana zindan oluyor
Adını andıkça gözüm doluyor
Ağlamamak elden gelmiyor Ali

Gönlüm hiçbir yerde kılmıyor karar
Hep seni düşünür hep seni arar
Sensiz benim bu yaramı kim sarar
Hekim doktor bunu bilmiyor Ali

Hüdâî'yim kendi kendim sınadım
Yoksun diye düştü kolum kanadım
Sabreyleyip katlanmayı denedim
Olmuyor, olmuyor olmuyor Ali

GARDAŞ

Gönül sende sevgi sende yar sende
Sende ara sende seni bul gardaş
Mürşit sende rehber sende pir sende
Sende ara sende seni bul gardaş

Şehir sende yayla sende köy sende
Nehir sende derya sende çay sende
Yıldız sende güneş sende ay sende
Sende ara sende seni bul gardaş

İsa sende Musa sende Tur sende
Çözülmeyen gizli gizli sır sende
Hak'kın büyük hazinesi var sende
Sende ara sende seni bul gardaş

Der Hüdâi; akıl, ilim, fen sende
Dünya sende ahret sende han sende
Allah sende Kur'an sende din sende
Sende ara sende seni bul gardaş

GÖNÜL

Gönül, çalamazsan aşkın sazını
Ne perdeye dokun ne teli incit
Eğer çekemezsen gülün nazını
Ne dikene dokun ne gülü incit.

Bülbülü dinle ki gelesin cuşa
Karganın nağmesi gider mi hoşa
Meyvesiz ağacı sallama boşa
Ne yaprağını dök ne dalı incit.

Bekle dost kapısın sadık kul isen
Gönüller tamir et ehl-i dil isen
Sevda sahrasında mecnun değilsen
Ne Leyla'yı çağır ne çölü incit.

Rıza'ya razı ol Hak'ka kailsen
Ara bul mürşidi müşkülde isen
Hakikat şehrine yolcu değilsen
Ne yolcuyu eğle ne yolu incit.

Gel Hak'tan ayrılma Hakkı seversen
Nefsini ıslah et er oğlu ersen
Hüdâi incinir incitem dersen
Ne kimseden incin ne eli incit.

ERENLER

Ey erenler yine bozuldu bendim
Mânâlar dilimden ayrı duruyor
Aşkın ataşına yandıkça yandım
Dumanım külümden ayrı duruyor.

Bağbancı hasret sünbül çiğdeme
Bir od düştü yanar dertli sineme
Seher vakti bülbül gelmez bu deme
Bülbülüm gülümden ayrı duruyor.

Bu benim derdimin yok mu ilacı
Bitip tükenmiyor çektiğim acı
Gazel döktü şu ömrümün ağacı
Yaprağım dalımdan ayrı duruyor.

Katlanayım dedim derde mihnete
Gayri gönül dayanmıyor hasrete
Kader kısmet aldı attı gurbete
Hüdâi ilinden ayrı duruyor

BİLMEZ İMİŞ

Cefayı görmeyenler
Sefadan anlar mı hiç
Çileye girmeyenler
Dertliyi dinler mi hiç

BIRAKTI

Ah yıllardır bu sensizlik sevgilim
Ruhumda çok derin izler bıraktı
Söylesem yaramı kanatır dilim
Derdin yüreğimi sızlar bıraktı

Bu sonsuz ayrılık belimi büken
Acısı içimde bak diken diken
Gör fitil işlemez su sızmaz iken
Aramızda ne denizler bıraktı

Taptığım yok benim sevgiden öte
İnandım aşktaki güce kuvvete
Doladı gönlümü bir muhabbete
Ne geceler ne gündüzler bıraktı

Ömrüm geldi geçti otelde handa
Bekledim bir güneş doğmadı sende
Hüdâi bir saklı dert var kalbinde
Dermanı içinde gizler bıraktı

GÜLÜMSÜN BENİM

Hayalimdeki renk gözlerindedir
Yeşilim siyahım alımsın benim
Hayat senin şirin sözlerindedir
Ruhumsun kalbimsin canımsın benim

Sen benim aşkımsın hem dileğimsin
Al yeşil benekli kelebeğimsin
Gönlümde açılan tek çiçeğimsin
Nergizim sümbülüm gülümsün benim

Hüdâi canan bu can gözünü aç
Ne kadar seyretsem gözüm yine aç
Sensiz hayat tıpkı kuru bir ağaç
Filizim yaprağım dalımsın benim

AŞIĞIM

Sen kime aşıksın diye sordular
Dedim ben bülbülüm güle aşığım
Düşündüler biraz fikir yordular
Arıyım çiçeğe bala aşığım

Ateşlenip yanan özümdür benim
Yolumu gösteren gözümdür benim
Gönlüme teselli sazımdır benim
Ben bu sazımdaki tele aşığım

Sormayınan benim derdim bilinmez
Mey içmezsen bu ummana dalınmaz
Her ağaç dalında meyva bulunmaz
Meyvayı yapacak dala aşığım

Hüdâi yaz gelsin ben kış istemem
Güle bülbül gerek baykuş istemem
Yüzünü görürsem güneş istemem
İşte böyle bir güzele aşığım

DAĞLARIN

Engin ovaların çayır çimeni
Gül açtı gülmedi yüzü dağların
Hiç gitmiyor başlarından dumanı
Gelmedi bahârı yazı dağların

Yücesinde mor bulutlar oynuyor
Eteğinde billur sular kaynıyor
Her dere başka bir türkü söylüyor
Esen rüzgârıdır sazı dağların

Deli gönül şu dağlara konuktur
Zirveleri sevdamıza tanıktır
Aşıklar misali içi yanıktır
Özünde ateşi közü dağların

Bahar geldi kara çalı gül oldu
Her kuşu şakıyan bir bülbül oldu
Kuru çaylar geçit vermez sel oldu
Daha çözülmedi buzu dağların

Coşar bu mevsimde tabiat coşar
Her yürekte ayrı bir sevinç yaşar
Aklıma özgürlük yiğitlik düşer
Ne zaman edilse sözü dağların

Güzelleri yaylasına çıkarken
Dönüp dönüp yar yoluna bakarken
Yamaçtan yamaca türkü yakarken
Alkırmızı giyer kızı dağların

Hüdâi'yim gezdim gurbet ellerde
Derdim dile geldi yanık tellerde
Ne işim var sahralarda çöllerde
Görmüyor mu beni gözü dağların

TAŞLAMA

Adam dersin ayı çıkar,
Mazlum dersin dayı çıkar,
Ortaya bir sayı çıkar,
Senin de kafan karışır.

HİCİV

Sende aşk, sevgi, duygu hiç yokmuş meğer
Sen demir misin taş mısın be birader

KILASIN GÖNÜL

Gönül benim senden budur dileğim
Cenneti canında bulasın gönül
Derde yakalan ki derman olayım
O zaman kendine gelesin gönül

Hükümdarsın bedenimde kalâmda
Ne sefalar gizli herbir çilemde
Hakikat namazın gerçek alemde
Güzelin döşünde kılasın gönül

Der Hüdâî bu sevdaya yelersen
Aşk sazını yüreğinde çalarsan
Ferhat olup sen Şirin'i dilersen
Varlık dağlarını delesin gönül

BU GÜN

Yine başım dara düştü
Seni çağırırım bu gün
Gönlüm ah-u zara düştü
Seni çağırırım bu gün

Beni ağlatma güzelim
Zaten kurumuş gazelim
Hem ebedi hem ezelim
Seni çağırırım bu gün

Sen Aslı'sın ben Kerem'im
Senin derdinden veremim
Dermanı yoktur yaremin
Seni çağırırım bu gün

Hüdâi'yim Hüda'm sensin
Muhabbetim gıdam sensin
Sevdam aşkım sedam sensin
Seni çağırırım bu gün

GÖREMEDİLER

Dostlarım hep bende kusur aradı
Gerçek yanlarımı göremediler
Yar dediğim yad ellere yaradı
Sevdiklerim bana eremediler

Saflar kandı fitnelerin sözüne
Körler düştü, kalleşlerin izine
Dinamitler kondu suyun gözüne
Yine de farkına varamadılar

Kalmadı sevdiğim lezzetim tadım
Devrildi seneler bak adım adım
Yıllarımı insanlara adadım
Bir günümü geri veremediler

Göz koydular varlığıma varıma
Kurtlar çoban oldu kuzularıma
Zalimi koydular mazlum yerine
Haklının hakkını aramadılar

Neyleyim dertlerim düştü derine
Umudum kalmadı daha yarına
Canlar hile yaptı biri birine
Sevgi çiçeğini deremediler

Hüdâi'nin yaraları döşünde
Duman eksik olmaz garip başında
Yar yarı pişirir aşk ateşinde
Yarsizler yarayı saramadılar

DAĞLAR

Yaman yerden bağladınız yolumu
Onun için sizlere dargınım dağlar
Dosta varıp diyemedim halimi
Onun için size dargınım dağlar
Beni çok yordunuz yorgunum dağlar
Küskünüm sizlere dargınım dağlar
Sizin başınızda kış var bora var
Benim yüreğimde dert var yara var
Ne aşmaya mecal ne bir çare var
Onun için size dargınım dağlar
Beni çok yordunuz yorgunum dağlar
Küskünüm sizlere dargınım dağlar
Neyleyim misafir almayan dağı
Başındaki dumanı mazlumun ahı
Sizinle barışmaz gönlümün şahı
Onun için size dargınım dağlar
Beni çok yordunuz yorgunum dağlar
Küskünüm sizlere dargınım dağlar
Hüdâi'yim kara bahtım gülmedi
Kör talihim kıymetimi bilmedi
Hiçbiriniz bana arka olmadı
Onun için size dargınım dağlar
Beni çok yordunuz yorgunum dağlar
Küskünüm sizlere dargınım dağlar

OLMADI

Yola Mansur olmayana dar nasip olmadı
Aslına ermeyene didar nasip olmadı
Dört mevsimin dördü de insanın kendindedir
Kışı olmayan yere bahar nasip olmadı

ZITLARIN BİRLİĞİ

Kerem oldum yanıyorum
Köze teslim oldum kardeş
Yana yana donuyorum
Buza teslim oldum kardeş

Gerçek hedefimden şaşmam
Kaynar kazanımdan taşmam
Dışla kabukla uğraşmam
Öze teslim oldum kardeş

Gönül sevdiğine uyar
Ne usanır ne de doyar
Üç yaşında bir anam var
Kıza teslim oldum kardeş

Ağlıyana gülüyorum
Göz yaşımı siliyorum
Teneşire geliyorum
Beze teslim oldum kardeş

Hüdâi'yim derin daldım
Sonsuzlukta karar kıldım
Ben canımdan ayrı kaldım
Size teslim oldum kardeş

KALMAMIŞ

Çoktan beri görmeyeli sevdiğim
Doğruyu diyecek dilin kalmamış
İlden ile dilden dile övdüğüm
Halimi soracak halin kalmamış

Ta baştan bulanmış suyun durusu
Talana uğramış gönül korusu
Çiçeksiz kalınca aşkın arısı
Kurumuş peteğin balın kalmamış

Hüdâî'yım geçer olmuş çağların
Dumanlar içinde gönül dağların
Solmaya yüz tutmuş yeşil bağların
Derilecek gonca gülün kalmamış

SÖYLEYEMEDİM

Bahar aylarında yaz aylarında
Çıkıp yaylalara yaylayamadım
Ömrümün son çağı güz aylarında
Bu deli gönlümü eyleyemedim

Varamadım sevdiğimin iline
Eremedim goncasına gülüne
Karışıpta boz bulanık seline
Derin göllerini boyluyamadım

Hüdâi'yim aldı ah-u zar beni
Ne tanbura eyler ne de tar beni
Yedi yerden yaraladı yar beni
Derdimi kimseye söyleyemedim

ÇEKEMEZ

Yarim çok şirinleşme
Ballar seni çekemez
Güldükçe güzelleşme
Güller seni çekemez

Benden uzağa gitme
Dertlerimi büyütme
Renklerle yarış etme
Allar seni çekemez

Sallanarak dolaşma
Gel diyenlere koşma
Baharla karşılaşma
Dallar seni çekemez

Hüdâi'siz eyleme
Başka gönül eğleme
Kim olduğun söyleme
Kullar seni çekemez

BAŞLADI

Yar yolunu yar başında beklerim
Tüm vücudum göz olmaya başladı
Cigarayı cigaraya eklerim
Kara bağrım köz olmaya başladı

Ne sen geliyorsun ne zaman biter
Bugün halim o günkünden çok beter
Bilir misin saniyede kaç atar
Kalbim küt küt hız almaya başladı

Yine hava bozdu bir yağmur tekler
Beynimdedir buluttaki şimşekler
Yanan adam yakayı mı ilikler
Yel estikçe yaz olmaya başladı

Nedir bu ayrılık nedir bu hasret
Sensiz geçen her an içimde bir dert
Yine senden açılınca muhabbet
Şirin şirin söz olmaya başladı

Hüdâi'yim dalgalanıp coşunca
Yorulur mu gönül aşka düşünce
Aşk atına binip dağlar aşınca
Sarp kayalar düz olmaya başladı

AŞKINA DÜŞTÜĞÜM İÇİN

Aşkına düştüğüm için
Eridim güzel eridim
Seni sevmek midir suçum
Kurudum güzel kurudum

Kuşlar kavuştu eşine
Sen gezersin tek başına
Ben ise her an peşine
Yürüdüm güzel yürüdüm

Uğruna döktüm kanımı
Dişime taktım canımı
Yar diyerek bedenimi
Sürüdüm güzel sürüdüm

Hüdâi'yım yanar özüm
Yar seni görmezse gözüm
Yürümeye tutmaz dizim
Çürüdüm güzel çürüdüm

SEVDİĞİM

Ben senin esirin oldum
Daha yetmez mi sevdiğim
Hem sarardım hem de soldum
Daha yetmez mi sevdiğim

Gönlümü sana bağladım
Aşkınla sinem dağladım
Hasretinle kan ağladım
Daha yetmez mi sevdiğim

Der Hüdâi seni bildim
Bu derdi ben senden aldım
Sen sultan ben köle oldum
Daha yetmez mi sevdiğim

VATANIM

Hüdâî'yim işim gücüm sabırdır
İlk vatanım beşik sonum kabirdir
Dertlerim alaydır gamım taburdur
Efkâr bölük bölük gezer yanımda

ŞİMDİ

Sormayın halimi gönlüm hoş değil
Bende zerre kadar neşe yok şimdi
Benim canım demir değil taş değil
Çektiğimi görmüyor mu hak şimdi

Doğmadı yıldızım güneşim ayım
Kurudu pınarım akmıyor çayım
Bundan sonrasına hayat mı deyim
Aha düştü saçlarıma ak şimdi

Anam demiş gözlüyorum yolunu
Acılar onun da bükmüş belini
Nasip olsa varsam öpsem elini
Hasreti canıma etti tak şimdi

Çam çırası gibi tutuştum yandım
Öyle bir aşk ile döndüm dolandım
Ne ev bark edindim ne de evlendim
Otel köşesinde kaldım bak şimdi

Bir gün diyecekler Hüdâi n'oldu
Sazı vardı ne söyledi ne çaldı
Gurbette garipler içinde öldü
Mezarı köyünden çok uzak şimdi

KILIÇ KAŞLAR

Kılıç kaşlarını çekme üstüme
Kız gözlerin can almaya kasteder
Zalim kirpiklerin düşmüş kastime
Her hücumda seni bana dost eder

Hançer gamzelerin kesti yolumu
Saçın büklüm büklüm büktü belimi
Volkan dudakların dağlar dilimi
Öldürüyor olsa yine mest eder

Buluttan sıyrılmış ey dolunayım
Yayla gerdanında kadehim meyim
Böyle sere serpe pervasız huyun
Sarhoş yürüyüşün beni hast'eder

Hüdâi'yim sana döndüm yönümü
Alev alev tutuşturdun kanımı
Yüzündeki o nur alır canımı
Asar yüzer ayağına post eder

ÖZLEM

Çıksam yüce Toroslar'a
Gezsem otura otura
İçsem buzlu sularından
Bıyık batıra batıra

Hizmetimde hurilerim
Yanımda sevgili yarim
Sağılmalı sürülerim
Geviş getire getire

Yürü var Hüdâi yürü
Eyerle doruyu kırı
Dede baba yadigârı
Düştü hatıra hatıra

KIRDIN KENARA ATTIN

Yar sevgini içimde çiçek gibi büyüttüm
Yıktın güzel gönlümü kırdın kenara attın
Sana olan aşkımı sevdamla isbat ettim
Yıktın güzel gönlümü kırdın kenara attın

Güneş gibi doğmuştun söyle ne çabuk battın
Yürekteki sevincin ışığını kararttın
Anladın mı sevgilim şimdi neyledin nettin
Yıktın güzel gönlümü kırdın kenara attın

Aşka ihanet ettin demek öyle sevgilim
Gözlerin konuşuyor hükmü kaldı mı dilin
Git bakma hüdâ için, o Hüdâi değilim
Yıktın güzel gönlümü kırdın kenara attın

GEÇMEM ALLAH ETMESİN

Besmelesiz ben ağzımı açmam Allah etmesin
Ölene dek sevdiğimden geçmem Allah etmesin
Kuru ekmek duru suyu kısmet ederse şükür
Muhanetten bal şerbeti içmem Allah etmesin

İSTİYOM

Yine efkârlandım yine gamlandım
Derdimi bir cana açmak istiyom
Zaman oldu gece gündüz demlendim
Bugün yar elinden içmek istiyom

Yar deyince gönül kalktı yürüdü
Bedenimi ardısıra sürüdü
Bastığım yerlerde taşlar eridi
Dosta gider iken uçmak istiyom

Hüdâi feyz aldım kırklar ceminden
İçen mest olmaz mı birlik deminden
Aşk beni çıkardı yer çekiminden
Başka yıldızlara göçmek istiyom

YİNE

Dost yüzün gösterdi göz göze geldik
Gönül sevdiğiyle görüştü yine
Dostluk bahçesinde bahçıvan olduk
Muhabbet meyvesi erişti yine

Gönül güzeline can baş adıyor
Adayınca mutluluğu tadıyor
Can cana kavuştu bayram ediyor
Öz öze dolanıp sarıştı yine

Bir yanardağ yanar can kafesinde
Bak alev püskürür her nefesinde
Fırtınalar koptu aşk deryasında
Bütün okyanuslar karıştı yine

Saza söze sığmaz bu duygularım
Duyabilenlere candan söylerim
Sevincimden coştu göz pınarlarım
Bahar seliyle yarıştı yine

Hüdâi'yim dostla çok ortak yanım
Ben onun canıyım o benim canım
Bir an bana naz eyledi sultanım
Sarıldım boynuna barıştı yine

BUNDAN SONRA

Bu dert beni peşi sıra
Sürür gider bundan sonra
Yürekten kalbe bu yara
Yürür gider bundan sonra

Sadık dost dili ilacım
Dost gelmedi arttı acım
Yeşermez hayat ağacım
Kurur gider bundan sonra

Demeyin bu dertte ne var
Ayrılık büyük intizar
Ömür güneş yemiş bir kar
Erir gider bundan sonra

Hüdâî'yi sen böyle yak
Amma sen de yanan mutlak
ten toprağa düşüyor bak
Çürür gider bundan sonra

GEL

Bu aşkın sırrına ereyim dersen
Önce bir ermişe sor da öyle gel.
Hak'kın cemalini göreyim dersen
Evvela sen seni gör de öyle gel,

Hakikat ilminin sabırdır başı
Şah olsa da benlik gütmez er kişi
Sen kendi nefsinle eyle savaşı
Sadık ol sözünde dur da öyle gel.

Hüdâi emeğin gitmesin zaya
Bozulan süt artık tutmuyor maya
Bu aşkın yoluna gidilmez yaya
Aşk atına binip sür de öyle gel.

NAZIN BAŞKADIR

Daha senin gibi görmedik güzel
Senin bu duruşun nazın başkadır
Yay gibi bükülmüş siyah kaşların
Süzülür kirpiğin gözün başkadır

Dudağın kirazdır yanağın elma
Yakıp ataşına sevdana salma
Yaşayamam sonra gönlümü çalma
Bal akar dilinden sözün başkadır

Tükenmek bilmiyor şu aşkın yolu
Bu aşka düşüren güldür bülbülü
Hüdâi arısın yaparsın balı
İniler telleri sazın başkadır

BATARIM BÖYLE

Yavrusun yitirmiş bülbül misali
Konar daldan dala öterim böyle
Sineme ayrılık közü düşeli
Yanar ince ince tüterim böyle

Bilmem bu hançeri bana vuranı
Yitirmişim eşi dostu yareni
Baykuş gibi mesken tuttum öreni
Harabe yerlerde yatarım böyle

Hüdâi kan ağlar kimin nesine
Kader beni attı dert dünyasına
Salmışım gemiyi gam deryasına
Açılmaz yelkenler batarım böyle

UYANMAZ MISIN

Ben senin aşkınla yandıkça yandım
Sen benim aşkınla hiç yanmaz mısın?
Her nefes almamda ismini andım
Sen benim adımı hiç anmaz mısın?

Ben sana bağlanıp sözüne kandım
Bakıp şu halimi anlarsın sandım
Sen ne söyledinse ben hep inandım
Sen bana bir kere inanmaz mısın?

Hüdâi derdini anlatır teller
Bana mesken oldu hanlar oteller
Zamanın güzeli vefasız derler
Sen daha gafletten uyanmaz mısın?

YAR BİLİR

Yaramı kimse bilmez
Dermanını yar bilir
Lokman'a desem olmaz
Neşterinen yar bilir

Yar canımın tabibi
Tabib ise tenimin
Tabib dıştan neylesin
Yar içini yar bilir

Yar bu gönül yurdunu
Bir yara zapteylemiş
Hüdâi'nin derdini
Sadakatli yar bilir

DİYET

Nasıl hastayım bilmedim
Bal yarar mı doktor bana
Ömür boyu hiç gülmedim
Gül yarar mı doktor bana

Teşhisi konmaz mı doktor
Uzmanı kim ise baktır
Ben Mecnunum Leylam yoktur
Çöl yarar mı doktor bana

Ben dilimi düğlüyorum
Çözüldükçe söylüyorum
Çocuk gibi ağlıyorum
Sel yarar mı doktor bana

Der Hüdâi dinmez acım
Söyleyin nedir ilacım
Muhabbete çok muhtacım
Dil yarar mı doktor bana

TABİB

Dedim tabib bana bir derman söyle
Bana senin derdin çaresiz dedi
Dedim çeke çeke ölem mi böyle
Hiç aşık gördün mü yarasız dedi

Bu dünyaya cefa için gelmedim
Eller gibi sefa sürüp gülmedim
Ben bu derdi para ile almadım
Hak'dan gelen çile parasız dedi

Hüdâi'yim bu mu benim yazarım
Gücüm yetse bu taktiri bozarım
Gam yükünü yüklenmişim gezerim
Ne kadar gezdirsen kirasız dedi

YARALI

Ben derdimi anlatamam
Dilim yaralı yaralı
Bülbülüm ama ötemem
Gülüm yaralı yaralı

Aşk kitabını açamam
Akı karadan seçemem
Kanadım yoktur uçamam
Kolum yaralı yaralı

Hüdâi gafletten uyan
Her geçen günün bir ziyan
Ruh bir arı vücut kovan
Balım yaralı yaralı

AK MELEKLER

Gölbaşı Hastanesi personelinin
nezdinde, tüm doktor ve hemşirelere

Sağlıklılar size borçlu
Ak melekler ak melekler
Dertli şairiniz içli
Ak melekler ak melekler

Şefkatiniz şifa verir
Kutsal hizmeti Hak görür
Yoksa bu kalbimiz durur
Ak melekler ak melekler

Doktorların teşhisiyle
Dertlerimiz gelir dile
Sizlerle biter bu çile
Ak melekler ak melekler

Der Hüdâi sözüm özden
Gönül ayrılmıyor sizden
Bir hatıra olsun bizden
Ak melekler ak melekler

ULAN SİZ YEDİNİZ BENİ

Her gün binbir sorunuzla
Ulan siz yediniz beni
Kelinizle körünüzle
Ulan siz yediniz beni

Ölünüzle dirinizle
Mürşidiniz pirinizle
Karınızla kızınızla
Ulan siz yediniz beni

Dedenizle ebenizle
İlinizle obanızla
Ananızla babanızla
Ulan siz yediniz beni

Hacınızla hocanızla
Gencinizle kocanızla
Öcünüzle böcünüzle
Ulan siz yediniz beni

Hüdâi'yim derdinizle
Birer birer ferdinizle
İtinizle kurdunuzla
Ulan siz yediniz beni

BİR GÖNÜLE

Sıfat leyla gönül mevla
Gir gönüle bir gönüle
Her iki cihanda evla
Gir gönüle bir gönüle
Girem dersen bir gönüle
Meyil verme her gönüle

Ten toprağın can cananın
Bir varlığın yoktur senin
Gönül gönüldür mekanın
Gir gönüle bir gönüle
Çünkü dünya dar gönüle
Meyil verme her gönüle

Boşa sağa sola bakma
Su gibi her yana akma
Gönülden dışarı çıkma
Gir gönüle bir gönüle
Ne sorarsan sor gönüle
Meyil verme her gönüle

Hüdâî gönülsüz gülmez
Gönülsüz güzellik olmaz
Gönülde yaşayan ölmez
Gir gönüle bir gönüle
Yar tahtını kur gönüle
Meyil verme her gönüle

SENİ VİCDANIN AFFETSİN

Sakın benden af dileme
Seni vicdanın affetsin
Ben razıyım bu çileme
Seni vicdanın affetsin

Destan ettin el aleme
Dost oldum derde eleme
Ben memnunum bu halime
Seni vicdanın affetsin

Yaralarım lime lime
Elin vurup örseleme
Benden sana tek kelime
Seni vicdanın affetsin

Hüdâi küstüm Senem'e
Göz yaşım karıştı neme
Her şeyi çektim sineme
Seni vicdanın affetsin

ÖMÜR YOLCULUĞU

Gönlümü sönmez bir ateşe attım
Yandı bitti biraz köz kaldı şimdi
Gençliğimin baharını kaybettim
Ömür mevsiminden güz kaldı şimdi

Güzü de bitirdim dayandım kışa
Gün geçtikçe yolum vardı yokuşa
Aldım sattım iflas ettim peşpeşe
Elimde bir kırık saz kaldı şimdi

Sazı da çaldıkça hep bozuk öttü
Anladım ki artık vademiz yetti
Hüdâi dünyadan ahrete gitti
Defterinde birkaç söz kaldı şimdi

ANLAR MI?

Gönül nedir, sevgi nedir, sevda ne
Bilmeyen halimden anlar mı benim
İçip aşk meyini böyle divane
Olmayan halimden anlar mı benim

BAYRAM ETSİN

Ustam biraz aşkla dokun sazına
Bağlaman inlesin tel bayram etsin
İlham bırak sevenlerin özüne
Gönül aşka gelsin dil bayram etsin

Boşuna ömrümüz olmasın heder
Bizi ağlatmasın gam ile keder
Cem olak akşamdan sehere kadar
Bülbül dile gelsin gül bayram etsin

Eritelim ayrılığın buzunu
Çiçek sarsın ovasını düzünü
Mecnunlar çalarken Leyla sazını
Dağlar halay çeksin çöl bayram etsin

Günler bir an olsun geceler gündüz
Gökte sema tutsun ay ile yıldız
Derya dalgalansın kükresin deniz
Aylar fır dolansın yıl bayram etsin

Ağaçlar kız gibi giysin alları
Sevgiliye el sallasın dalları
Özledin Hüdâi bizim elleri
Varayım gideyim yol bayram etsin

SARHOŞ

Aşkın badesin içtim içeli
Gönlüm sarhoş sazım sarhoş tel sarhoş
Mest olup kendimden geçtim geçeli
Dünya sarhoş deniz sarhoş göl sarhoş

ZEYNEP

Seni düşünmemek elimde değil
Gönül sevdiğini anıyor Zeynep
Benim aşkım sade dilimde değil
Vallahi yüreğim kanıyor Zeynep

Rahat olmam hatırını sormasam
Ölüyorum dönüp cevap vermesen
Gözlerinde parıltılar görmesem
Gökteki güneşim sönüyor Zeynep

Gel demesen güç kalmıyor dizimde
Yüz vermesen ışık söner gözümde
Duygularım okunuyor yüzümde
Bilmeyen halimi kınıyor Zeynep

Gel bu kadar yanıp tütme Hüdâi
Aşkından eriyip bitme Hüdâi
Ne olur Zeynep'e çatma Hüdâi
Belki daha seni deniyor Zeynep

SEN VARSIN

Sen bir çiçek ben bir arı
Benim dünyamda sen varsın
Bekliyorum ilkbaharı
Benim dünyamda sen varsın

Sen şu kalbimin dilisin
Ömrümün ipek telisin
Sen arzumsun emelimsin
Benim dünyamda sen varsın

Sen gülmesen ben gülmezdim
Sensiz ben hayat bulmazdım
Sen olmasan ben olmazdım
Benim dünyamda sen varsın

Hüdâi der sen canımsın
Damarımdaki kanımsın
Gönlümdeki sultanımsın
Benim dünyamda sen varsın

YARALAR BENİ

Bir çocuk küçükten yetim kalırsa
Yaralar yaralar yaralar beni
Bir garip gurbette mahzun olursa
Yaralar yaralar yaralar beni

Bir ozan bir yanık türkü çalınca
Ayrılık hasretlik dile gelince
Gönül derdi söz konusu olunca
Yaralar yaralar yaralar beni

Fakirin çektiği yokluk belası
Ömrünü bitirir dolmaz çilesi
Mazluma değdikçe zalim sillesi
Yaralar yaralar yaralar beni

Tilkinin aslana karşı koyması
Kalleşliği kahramanlık sayması
Kötülerin kendi kendin övmesi
Yaralar yaralar yaralar beni

Hüdâi'yim mangaldaki bir közüm
Daha bana üflemeye ne lüzum
Güvendiğim yere geçmezse sözüm
Yaralar yaralar yaralar beni

DELİ GÖNÜL

Al kalemi dertlerini
Yaz bakalım deli gönül
Sen bu sevda yurtlarını
Gez bakalım deli gönül

Düşün engini yüceyi
Uzun boyluyu cüceyi
Hayat denen bilmeceyi
Çöz bakalım deli gönül

Aşıkların avazını
Sesin basını tizini
Muhabbetin sentezini
Süz bakalım deli gönül

Ne yaşlısı ne de genci
Yaşayamaz bu sevinci
İnci tarlasına inci
Diz bakalım deli gönül

Sen seni ara özünde
Can gözünün gündüzünde
Sonsuz duygu denizinde
Yüz bakalım deli gönül

Hüdâi'yim bak bu cana
Eriyorum yana yana
Damla damla senden sana
Sız bakalım deli gönül

OYNATTI

Ey erenler meyhaneye oturdum
Ben şişeyi şişe beni oynattı
Bana kadehimi Neşe getirdi
Ben Neşe'yi Neşe beni oynattı

Ey erenler aşk adamı yaşatır
Sözüm size sanmayınız taşadır
Gönül emreyleyen gerçek paşadır
Ben paşayı paşa beni oynattı

Erenler Hüdâi döndü köşeyi
Ayı sevsin boz armutlu meşeyi
Yanıma çağırdım zilli Eşe*'yi
Ben Eşe'yi Eşe beni oynattı

** Eşe : Şive olarak Anadolu'da Ayşe isminin kısa okunması*

ÇOCUKLUĞUM

Çocukken davar güttüm
Köydeki yaylalarda
Serin sular başında
Yeşil yüce dağlarda
Bazı aşka gelirdim
Bir türkü çağırırdım
Karacaoğlan Kerem'den
Sürüyü sulamaya
İndirirken dereye
Kerem ilaç olurdu
Ruhumdaki yaraya
O büyük ustaların
Gönül davalarına
Dalıp dalıp giderdim
Derin sevdalarına
Günler gelip geçerdi
Zaman öyle akardı
Kerem'i kül eden aşk
Beni içten yakardı
Hey gidi dünya hey
On milyonluk şehirde
İstanbul gibi yerde
Ne o yaylalar kaldı
Ne o ufak şirin köy

SENİN Mİ?

Hilal kaşlar inci dişler
Güzel senin mi senin mi?
Ela gözler o bakışlar
Güzel senin mi senin mi?

Alnındaki siyah kakül
Yanağındaki gonca gül
Ağzındaki bu şirin dil
Güzel senin mi senin mi?

Gerdanından söktü şafak
İnanmazsan aynaya bak
Ak ellerle kalem parmak
Güzel senin mi senin mi?

Hüdâi'yim ahımı kes
Kalbim sana olsun kafes
Ruhuma can veren bu ses
Güzel senin mi senin mi?

DİL TARİF ETMEZ

Dertleşsek diyorsun dertli kardaşım
Bu benim derdimi dil tarif etmez
Ben doğdum doğalı akar gözyaşım
Bunu ırmak nehir sel tarif etmez

Düşündükçe çöker gam üstüne gam
Gam çöktükçe içtim dem üstüne dem
Her baktıkça yardan aldığım ilham
Onu arı çiçek bal tarif etmez

Yanar şu bağrımda bu aşkın közü
İşte böyle yakar pişirir bizi
O kadar güzel ki cananın yüzü
Onu lâle sümbül gül tarif etmez

Her âşık severek eylemiş methi
Çile çektirmeden etmez ülfeti
Şekile sığarsa hüsnü sıfatı
Hüdâî'den başka kul tarif etmez

ACIRIM

Bilin mi azizim neye yanarım
Doğru konuşmayan dile acırım
Babam olsa dahi sevmem kınarım
Kendini bilmeyen kula acırım

Hak'tan korkmayanın sohbetinden kaç
Kanaatsız doymaz her dem gözü aç
Dünya bir bahçedir insan bir ağaç
Meyvesi olmayan dala acırım

Gel söyletme bu Hüdâi şaşığı
Aşık olan elbet arar maşuğu
Körlerin önünde yakman ışığı
Ceryana ampule pile acırım

ÇİĞDEM HANIMA

Ardahanlı bir kız gördüm
Ardahan balına benzer
Parlayan bir yıldız gördüm
Güneşin haline benzer

Beni yakan gözü kaşı
Kor dudağı inci dişi
Yürüyüşü salınışı
Selvinin dalına benzer

Çiğdem güzellerin hası
Cana neşe verir sesi
Muhabbeti konuşması
Bülbülün diline benzer

Hüdâi sevmez mi yari
Çiçeksiz eğlenmez arı
Yanaktaki goncaları
Has bahçe gülüne benzer

NERDESİNİZ

Anam babam kardaşlarım
Nerdesiniz nerdesiniz
Eşim dostum yoldaşlarım
Nerdesiniz nerdesiniz
Var günümde yanımdayken
Dar günümde sırdasınız
Emmilerim dayıların
Yaralarım derin derin
Bari bir selam gönderin
Nerdesiniz nerdesiniz
Var günümde yanımdayken
Dar günümde sırdasınız
Yapayalnız tek başına
Öldüm düşüne düşüne
Yandım hasret ateşine
Nerdesiniz nerdesiniz
Var günümde yanımdayken
Dar günümde sırdasınız
Der Hüdâi geçti günler
Eyvah yalan imiş dünler
Kadeh tokuşturan canlar
Nerdesiniz nerdesiniz
Var günümde yanımdayken
Dar günümde sırdasınız

SEÇİLESİCE

Kız sen niçin bakıp bakıp gülersin
Yanağında güller açılası
Gülüp gülüp ne aklımı çelersin
Güzeller sultanı seçilesice

Bilir misin bana ne iş eyledin
Aklımı fikrimi bir hoş eyledin
İçkisiz mezesiz sarhoş eyledin
Elinden badeler içilesice

Koymıyasın beni eller yerine
Sana hizmet edem kullar yerine
Gel bir kokluyayım güller yerine
Gül gibi kokusu saçılasıca

Hüdâi aşığın ey ahu gözlü
Yüreğimi yaktın ciğerim közlü
İçimde bin yıllık hasretin gizli
Gel uğruna candan geçilesice

OZAN DOSTU TAŞDELEN'E

Ağarsın bahtımız, Doğan gün gibi
Uğradım sözünün eri Taşdelen
Dostluğu, şefkati tende can gibi
Gözümün ışığı, nuru Taşdelen

Cana, candan yakın hoşsohbet ehli
Sohbetten de öte muhabbet ehli
Gönüllerdir yeri, değeri belli
Halkının can dostu, yari Taşdelen

Berrak düşüncesi, aydın görüşü
Çarpar yüreğinde hizmet yarışı
Bu sevdası deler demiri, taşı
Duru sudan daha duru Taşdelen

Duygu denizinden bir rüzgâr esti
Manâ aleminde yükselen sesti
Şiirin aşığı, ozanın dostu
Söyleyim gelmişken yeri Taşdelen

Der Hüdai gerçekleri görendir
Yaralının yarasını sarandır
Yardımcısı Haktır, Pirdir, Erendir
Aşar her engeli, zoru Taşdelen

DUMANIYIM BEN

Anlamadın aşık sen bu halimden
Şu yüce dağların dumanıyım ben
Çok aşıklar geldi geçti elimden
Kurulan sohbetin dümeniyim ben

Zamanı gelmeden sel gibi akmam
Bazı pehlivana çelme de takmam
Darbemi görenin aklından çıkmam
Bütün kalbindeki gümanıyım ben

Hüdâi'yim aklım başta zay değil
Bu kısmetler yiyeceğin pay değil
Karşındaki kara çocuk toy değil
Aşkın ordusunun tümeniyim ben

VARA VARA

Bayram için yine geldik Konya'ya
Derdini dökecek dil vara vara
Nazar eyle coşan ırmağa çaya
Ummana dökülür sel vara vara

Ariflerin meclisine girmeli
Muhabbetin goncasını dermeli
Aşk atına binip Hak'ka ermeli
Mevla'ya kavuşur kul vara vara

Hüdâi varayım pirin yanına
El bağlayıp duram ben divanına
Aşıklar çağrılmış er meydanına
Sen de al curanı çal vara vara

USTAM

-Mehmet Ali Alpay'a
Sevgilerimle-

Sevdiğimin parmakları özlüyor
Ustam güzel koru nazlı sazımı
Teknesi yaralı döşü sızlıyor
Ustam güzel koru nazlı sazımı

Çökme vardır eşiğinde döşünde
Gönül derdi eksik olmaz başında
Süzüldü telleri aşk ateşinde
Ustam güzel koru nazlı sazımı

Dikkat eyle hoyrat eli değmesin
Akort alsın burguları kaymasın
Yar çalarken bir şikayet duymasın
Ustam güzel koru nazlı sazımı

Yar döşünden ayrılalı yaralı
Dertlerimiz perde perde sıralı
Giysisi var bahtım gibi karalı
Ustam güzel koru nazlı sazımı

Dert büyük Hüdâi derine inme
Yar gelmeden yaram iy'olur sanma
Emeğim ödenmez diye aldanma
Ustam güzel koru nazlı sazımı

KOCA MAHSUNİ

Sesin kısılınca yüreğim sızlar
Sen niye kocadın koca Mahsuni
Seyrine gelirdi gelinlik kızlar
Sen niye kocadın koca Mahsuni

Erenler ceminde demler içerdin
Sazlar çalar muhabbetler açardın
Karanlık topluma ışık saçardın
Sen niye kocadın koca Mahsuni

Bu aleme hoş sedanı duyurdun
Sevdalar yaşadın sefalar sürdün
Güzellerin sinesinde uyurdun
Sen niye kocadın koca Mahsuni

Dilerim ki daha bin yıl çal çağır
Velâkin neyleyim dinleyen sağır
Kilonu demedim düşüncen ağır
Sen niye kocadın koca Mahsuni

Gördüm bugün gönlüm maziye daldı
İçim hüzünlendi gözlerim doldu
Dost Hüdâi zaten ezelden öldü
Sen niye kocadın koca Mahsuni

ÇAĞLAYANIM

Sorma aşık eremezsin sırrıma
Her gün gece gündüz ağlayanım ben
Dağlar bile seda verir zarıma
Coşkun sular gibi çağlayanım ben

Şu adem oğluna şeytan engeldir
Özüm yandı gitti sanki mangaldır
Benim sözüm bir sihirli çengeldir
Adamı kendirsiz bağlayanım ben

Hüdâi'yim öğünürüm sözümle
Suretten sireti gördüm gözümle
Elimdeki sarı telli sazımla
Hoş edip gönüller eğleyenim ben

KENAN ÖZER'e

Yürekten yüreğe sevgi selidir
Yat yabancı el değildir Kenan dost
Garibe uzanan dostluk elidir
Bir faydasız kul değildir Kenan dost

Gönlü deli rüzgar munzur dağında
Baharda çağlayan ırmak çağında
Hizmeti var erenlerin bağında
Meyve vermez dal değildir Kenan dost

Aşık Hüdâi'nin dostu yareni
Biz biliriz gerçekleri ereni
Eline alınca telli kuranı
Muhabbetsiz dil değildir Kenan dost

" SEVGİ BİZİM DİNİMİZDİR BAŞKA DİNE İNANMAYIZ"

Sevginin yedi rengiyle sevdasını işlemiş Aşkın Nakkaşı Hüdai,

Ovaları, dağları, coşkun-durgun çayları, dalgalanan deryaları, esen rüzgarlarıyla Anadolu toprağının masmavi sesidir Hüdai.

Aşkı, evrenin bitimsiz döngüsüdür, kalp evinde. Devingendir sevgiye vurgunluğu; can sıkıcı , rutin ve verimsiz değildir sevdası.

Ölüme baş kaldırır."Ölüm ölür, biz ölmeyiz" dizelerinde; yeniden , yenilmeden, yinelenmeye hazırlanmış ; "Ölmeden ölmüştür". Ölmeye doğmak ile doğmaya ölmek denklemini kurmuştur.Fikri hür, vicdanı hür bir neslin ozanıdır Hüdai.

" Tüyü bitmemiş yetimlerin" haklarını, her çiğnenen ve "yutulan lokmada" soruşturur.

İnsanlığın acı çilesinin bitmesi dileğiyle, fikrin ve bilimin kilit altında tutulamayacağını yirminci yüzyıla son kez hatırlatıyor.

En doğrusu gönül rehberliğinde ve aklın ince sezgisiyle siz keşfedin **HÜDAİ'i**

RIZA GÜZELGÜN

ISBN:975-8127-01-2